

Foto: Sanna Dolck

"Grabben har pissat i motvind hela sitt liv"

KLIPPAN. På en smutsig bakgård i Skåne finns en sargad man som vägrar ge upp sin dröm. Brottaren Jalmar Sjöberg har vunnit EM-silver, VM-brons och varit fyra i OS.

Men sin egen jättelika kropp har han aldrig lyckats besegra.

Det här är en berättelse om den.

Brottaren Jalmar Sjöberg om: Kroppen som vän och fiende Sin magsjukdom Drömmen om OS Mellan högarna av kasserade däck drar han tyngder i gruset med hjälp av ett tjockt rep som river upp sår i handflatorna. Framför den gamla grävskopan vräker han ner två järnspett i en sandhög. Bredvid husvagnen med klistermärket "Big Block Ragers Skåne" släpar han på två stora stenar. Omgiven av övergivna cyklar, rostiga karosser och dumpade navkapslar skjuter han ett traktordäck framför sig. När traktordäcket har stannat tar han upp en slägga som han med full kraft dunkar ner i gummit. Sedan fattar han tag i två yxor och börjar i ett ursinnigt tempo hugga loss bitar från en tjock trädstam. När signalen för vila ljuder över bakgården på Klippans Byggnadssmide är Jalmar Sjöberg alldeles blöt av svett. Han slänger ifrån sig yxorna, slår med nävarna på sin 120-kilos kropp, frustar två gånger och säger:

- Fy fan. Så här klen har jag aldrig varit.

Knäckte bordsben - som tvååring

Jerry Sjöberg märkte tidigt att hans son var ovanligt stark. Som tvååring brukade Jalmar roa sig med att knäcka ben på bord och stolar. Sju år senare, när han vägde 50 kilo, upptäckte han brottningen. Jerry anmälde honom till en tävling i Kävlinge. Jalmar vann.

- Det var en skön känsla att märka att man var duktig på något, säger Jalmar. Men framför allt var jag besatt av att bli stark.

Jalmar fortsatte att växa och blev en allt bättre brottare. Han sökte till brottargymnasiet i Klippan och kom in. Jerry var stolt. Men samtidigt bar Jalmar på en hemlighet. När Jerry vid ett tillfälle kom på honom med att ha svåra magproblem frågade han sin tonårige son hur länge han varit dålig.

- I två år, svarade Jalmar.

Vissa dagar hade Jalmar tvingats gå på toaletten 50 gånger. Han hade svår smärta och när han tittade ner i toaletten såg han blod. Det var pinsamt, tyckte han, och det var därför han teg. Men till slut gick det inte längre. Ett läkarbesök visade att han led av Ulcerös kolit. Tjocktarmen var helt förstörd och opererades bort. Efter det fick Jalmar ha stomipåse i ett år, sedan gjordes en ny operation.

Efter det andra ingreppet blev Jalmar snabbt bättre. Med en frisk kropp fick han behålla all näring, leendet kom tillbaka och muskelmassan svällde.

- Då vägde "Jalle" 136 kilo, säger Jerry. Han var som två människor.

Nio månader efter operationen blev Jalmar Sjöberg juniorvärldsmästare i brottning.

"Får säga 'fuck you' när man tar i"

På den stökiga bakgården i Klippan tränar Jalmar tillsammans med sina kompisar Andreas Ahlqvist, Pierre Johnsson, och Peter Ottosson. Pierre är brottare som Jalmar, Andreas och Peter håller på med kampsporten MMA. Vid bilverkstans tegelvägg står Jerry och betraktar de fyra kraftkarlarna.

- Det här är min själ inget fancy gym i city, säger Jerry. Men här finns en vilja du inte kan köpa för pengar. Se på dem!
Jag gör som Jerry säger och kan inte låta bli att skratta. Från alla håll hörs skånska stön. Peter ligger i gruset och drar som en galning i repet. Andreas skuggboxas och får väja när Jalmar kommer farande med traktordäcket. Bakom honom går Pierre loss med yxorna. Och överallt dessa till synes övergivna bil-delare.
- Ahhh! Mmhh! Fuck you! hörs från Jalmar när han utför ännu ett lyft.
- Vårdat språk har vi här, säger Jerry.
- Man får säga "fuck you" när man tar i, protesterar Jalmar.
Trots att miljön är allt annat än glamorös gillar killarna att träna här. Man får vara ute i naturen, och så kan man pusha varandra. Det är Andreas pappa som driver stället.
- Det är reparationer, bilar, smide... ja, gubben gör det mesta faktiskt, säger Andreas.
- Man skulle kunna göra en bra skräckfilm här, säger Pierre. Det känns som att någon när som helst kan dyka upp med ett avhugget huvud.
Medan ännu mer stenar och släggor lyfts från marken uppmuntrar kamraterna varandra. Lyft lite mer. Bara en gång till. Du orkar. Det är också gemenskapen som får Jalmar att orka fortsätta, på egen hand hade han inte pallat. För närvarande lider han av diskbråck, ett trasigt muskelfäste vid det vänstra bröstet, "ett lurigt lår" och dessutom måste han fortfarande äta medicin mot sin magsjukdom. Varje månad får han 6 000 kronor från Sveriges Olympiska Kommitté. Det räcker knappt till hyra och mat.
På senare tid har han börjat extraknäcka som vakt på en nattklubb i Helsingborg för att ha råd till fortsatt satsning.
Under en kortare vilopaus säger MMA-fajtern Andreas Ahlqvist till mig:
- En krigare reser sig alltid, men hur många gånger kan man falla? "Jalle" offerar hela sitt liv för detta. Att komma tillbaka är det enda han tänker på.
En annan av Jalmars kompisar brukar motivera honom genom att säga att hans liv kommer att bli film om han lyckas bli en brottarvinnare igen. Jag frågar Jalmar vilken skådis som i så fall ska spela honom.
- Jag själv, säger han snabbt. Ingen annan kan spela mig för ingen annan förstår. Jag tror att det skulle bli en bra film. Helst en dokumentär.

I skuggan av Abrahamian

OS i Peking 2008. I brottningsarenan hamnar allt fokus på Ara Abrahamian som slänger bort sin bronsmedalj i en protest mot domarna. Det blir en världsnyhet och när Jalmar Sjöberg lite senare går upp på mattan för att brottas om OS-bronset i tungviktsklassen är det inte många som följer honom. Det blir en jämn kamp som Jalmar till slut förlorar.
Trots framgången i OS känner Jalmar att han inte har satsat hundra procent.
Han har varit alltför fixerad vid tanken på att bli stark, har tillbringat lite för mycket tid i gymmet. Efter OS fokuserar han mer på själva brottningen och når snabbt resultat. På våren 2009 kniper han ett EM-silver, senare samma år brottar han till sig bronset vid VM i Danmark.
- Då kände jag att nu jävlar. Nu jävlar finns det ingen som kan stoppa mig framöver. EM, VM, OS... bara kom! Jag kände att jag kunde slakta vem som helst.
Men under en ligamatch i Tyskland, bara två månader efter VM-bronset, fastnar Jalmar med ena benet i mattan. Lårmuskeln slits av. Han blir opererad av läkaren Jan Ekstrand men på natten som följer vaknar Jerry av att sonen jämrar sig i sin säng. Det visar sig att Jalmar har slitit av muskeln igen - i sömnen.
Under skadepérioden snedbelastar Jalmar kroppen och drabbas av diskbråck.
Det dröjer nästan ett och ett halvt år innan han kan gå en match igen. Det är Nordiska mästerskapen och Jalmar är mycket spänd. Kanske bidrar nervositeten till att comebacken slutar med ännu en skada. Först säger läkarna att Jalmars axel har hoppat ur led, men eftersom han är så stor är det svårt att veta säkert. Några månader senare får han reda på att det i stället är ett fäste högt uppe på den vänstra bröstmuskeln som är av.
Och där är vi nu.

Lever med ständiga smärtor

Chansen att Jalmar Sjöberg ska kunna delta i VM i höst - och därigenom kvalificera sig till OS i London - är liten. Risken för att han aldrig kommer att kunna brottas igen är stor. Kroppen har både varit hans vän och hans fiende. På senare tid mest en fiende.
- Hela jag är som ett experiment, säger Jalmar. Det är lite Frankenstein över det.
Många gånger har han varit nära att ge upp. Han lever fattigt, kan inte unna sig semestrar eller ens nya träningskläder. Varför fortsätta plåga sig själv? Varför inte försöka leva ett vanligt liv med en hyfsad inkomst, utan denna ständiga smärta?
Det är den där drömmen.
Den där förbannade drömmen som vägrar släppa taget om tankarna.
- Mest är det att jag inte har fått visa vad jag kan, säger Jalmar. Jag blev OS-fyra utan att satsa

helhjärtat. Jag blev trea på VM utan att brottas särskilt bra. Vad skulle jag då inte kunna göra med rätt vilja och en frisk kropp? Det är den frågan som får mig att inte gå under av den här skiten.

Hårdkörning

Ett lätt duggregn faller från himlen över Klippan. Yxorna, släggorna och vikterna ska inte lyftas mer i dag. Ändå är träningen inte slut. Jalmar, Peter, Andreas och Pierre lämnar bakgården tillsammans med ett rep, en sele och ett stort däck. De rullar däcket över järnvägsspåret och stannar sedan upp på en asfaltsväg. Andreas spänner på sig selen, bakom honom leder repet till däcket. Så ska han springa i en minut och se hur långt han kommer. Sedan är det de andras tur.

- Nu kör vi! säger Jalmar medan en fokuserad Andreas börjar springa.

Vid sidan om går Jerry och nickar gillande. Han står Jalmar mycket nära och när de pratar med varandra låter de mer som två bästisar än som far och son. När Jerry för 26 år sedan berättade på firman att han tänkte vara pappaledig med Jalmar blev han mobbad av de andra arbetarna.

- "Vad är det för trams?" sa de till mig. "Ska du skaffa klänning också?" Ja, det får jag väl göra i såna fall, tänkte jag.

I dag är Jerry 55 år. Ryggen är trasig, axeln är opererad tre gånger. Han lever på sjukpenningen.

- Efter 24 år med blästringsslangen i högernäven gick det inte längre.

Han hade många olika jobb, Jerry. Har varit lite här och lite där. Gemensamt för jobben var att de alltid var fysiskt krävande och utfördes i dåliga - ibland farliga - miljöer. Det sista blästringsjobbet han hade var på ett ställe i Kågeröd. Då fick han för ovanlighetens skull ett fast stämpelkort men vid det laget var kroppen redan utsliten.

- Tänk dig att stå och blåstra i en lokal som är så dammig att du knappt ser handen framför dig. Det är 44 grader varmt och du måste själv bära runt på 180 kilo tunga pelare. För att inte tala om bullret. Aldrig mindre än 120 decibel.

I dag slipper han. Men bagaget från yrkeslivet bär Jerry Sjöberg med sig varje dag. Ryggen värker, men han har åtminstone tid att följa Jalmars kamp.

Andreas Ahlqvist ligger ner och flämtar på asfalten. I en minut har han släpat däcket efter sig, han gick ut lite för hårt och mötte väggen på slutet.

- Spy om du känner för det, säger Jerry.

- Du har helt ändrat färg i ansiktet, säger Jalmar.

- Jag ville imponera på er, flåsar Andreas.

- Man får krypa på slutet om man vill, säger Pierre.

- Men fan vad du grym du var! berömmar Jalmar.

Nu är det hans tur att spänna på sig selen. Pierre ställer sig bredvid, redo med tidtagaruret, och när Jalmar ger sig iväg är det en så underlig syn i Klippan att en hel bilfirma tar en paus i arbetet för att gå ut och titta på bjässen som sliter mot däcket och mjölksyran.

Efter 50 meter ser det ut som att Jalmar ska sprängas. Men det återstår fortfarande tio sekunder och med kompisarnas peppningshjälp tar han sig i mål.

- Du orkar, "Jalle"! Du orkar!

- Så jävla stark du är! Kom igen nu!

- Snart får du vila, "Jalle"!

Tänker fortsätta försöka

Vägen härifrån till en OS-medalj är inte lång, den är en Mount Everest-expedition utan syrgas. Men så länge grinden inte är helt stängd tänker Jalmar Sjöberg fortsätta försöka ta sig igenom den.

- Det finns ingen jag skulle unna en framgång så mycket som "Jalle", säger Jerry. Och det säger jag inte bara för att han är min. Fan, grabben är 26 år och har pissat i motvind i nästan hela sitt liv. Visst, läget ser inte precis ljus ut i dagsläget heller, men hoppet är ju det sista som överger människan.

Han gör en paus och nickar åt sin svettiga son.

- I alla fall den människan.

Av Johan Orrenius

johan.orrenius@expressen.se

FAKTA

Röster om Jalmar:

Förre landslagsbrottaren

Eddy Bengtsson

om att möta Jalmar på mattan:

"Han skulle kunna bli hur bra som helst om han bara la mer fokus på att bli en bättre brottare än på att bli starkare. Nu har han gått på en massa skador för att han lägger för mycket tid och kraft på att bli större fast han redan har kraften. Han är ju otroligt stark. Jalmars grej är hans lyft från parterren, det är det han varit bra på. Men man behöver en plan två också om det inte funkar med att lyfta."

Assisterande förbundskaptenen

Mohammed Babulfath

om Jalmars envishet:

"Många större killar har svårt att springa med tyngre belastning. Men Jalmar ser inte problemen som andra 120 kiloskillar har. Jag kommer ihåg ett av hans första landslagsläger. Han var 17 år och på kvällen var han så tömd och slut av träningen att han tyckte sig höra röster och ha en internetuppkoppling i huvudet. Det bara tjöt i skallen, men han vägrade trots det vila och körde på."